

N ΣΟΥΡ.

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΑ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΑ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΚΑΙ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

10 Ὁδὸς Προαστείου, ἀρ. 10

Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εὐθείας εἰς Ἀθήνας διὰ γραμματοσήμου, χαρτονομισμάτων, χρυσοῦ κτλ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ἑμμ. Γονζαλές : ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ ΣΤΡΑΤΑΡΧΟΥ, ἱστορικὸν μυθιστόρημα, μετὰ εἰκόνων, μετάφρ. Tony. — Βασεβόλδ Κρεστόβσκη : ΕΚΤΟΣ ΤΟΥ ΝΟΜΟΥ, μετάφρ. Ἀγ. Γ. Κωνσταντινίδου. — Σαβιέ δὲ-Μορτεπέν : Ἡ ΕΚΔΙΚΗΣΙΣ ΤΟΥ ΔΑΣΟΦΥΛΑΚΟΣ, μυθιστόρημα, μετάφρασις Παρ. Παρᾶ. — Χ. Χριστιανὸς Ἀνδέρσεν : ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΒΙΒΛΙΟΝ ἈΝΕΥ ΕΙΚΟΝΩΝ.

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ

προπληρωτέα

Ἐν Ἀθήναις φρ. 8, ταῖς ἐπαρχίαις 8,50
ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φρ. χρυσᾷ 15.

Ἐν Ρωσίᾳ ρούβλια 6.

Ἡ ἐν Σμύρνῃ γενικὴ ἀντιπροσωπεΐα τῶν «Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων» ἀνετέθη τοῖς κκ.

Λαουταριδὴ καὶ Γάξη

πρὸς οὓς, παρακαλοῦνται, ν' ἀποτείνωνται οἱ κκ. συνδρομῆται ἡμῶν, οἱ μὴ λαμβάνοντες τακτικῶς τὰ «Ἐκλεκτὰ Μυθιστορήματα». Τοῖς ἰδίοις ἀνετέθη ἡ εἰσπραξις τῶν συνδρομῶν καὶ ἡ ἐγγραφή νέων συνδρομητῶν.

ΕΜΜΑΝΟΥΗΛ ΓΟΝΖΑΛΕΣ

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ ΣΤΡΑΤΑΡΧΟΥ

Ἱστορικὸν μυθιστόρημα

(Συνέχεια)

ΣΤ'

Ἡ οὐγονότη

Ἐκεῖ, συγκεντροῦσα τὰς σκέψεις της, ἡ Κλοτίλδη περιέπεσεν εἰς βαθὺν καὶ ὀδυνηρὸν ρεμβασμόν. Ὁρφανὴ καὶ πλάνης ἐπὶ τῆς γῆς, ἡννόει τὴν φρίκην τῆς ἐγκαταλείψεως, ὡς ἐκ τῆς ὁποίας ἐξετείθετο εἰς πάντας τοὺς κινδύνους τῆς ζωῆς. Πάντα αὐτῆς τὰ αἰσθήματα, πάντα τὰ πλεονεκτήματα, ἡ εὐφυΐα, ἡ υπερηφάνεια καὶ ἡ καλλονὴ της καθίσταντο δι' αὐτὴν ἀφορμαὶ παθημάτων καὶ ἐξευτελισμῶν. Ἐπόθει σχεδὸν τὴν τύχην τῶν ἀγνώστων δούλων, αἵτινες μόνον τῶν φυσικῶν αὐτῶν κακῶν ἔχουσι συνειδησιν. Ἐν τῷ βάθει τῶν σκέψεων αὐτῆς μόνον ἄβυσσον ἐβλεπε καὶ παρελθὸν αἵματηρόν· τὸ παρὸν ἦν ἀμφίβολον δι' αὐτὴν καὶ τὸ μέλλον ἀπαίσιον. Πρὸς στιγμὴν ἤρχετο ν' ἀπέθνησκεν· ἀλλ' ἐτρομάξεν ἀναλογισθεῖσα, ὅτι οὕτως ἀμφέβαλε περὶ τοῦ Θεοῦ.

Ἦνωσε τὰς χεῖρας· οἱ ἐκ τῶν δακρῶν κατάβρεκτοι ὀφθαλμοὶ της ἐστράφησαν

πρὸς τὸν οὐρανόν, ἡ δὲ μορφή της ἀπῆστραψεν ἐξ ὑπερτάτης πίστεως καὶ τὰ χεῖλη της ἐψιθύριζον εὐχὴν.

— Δὲν θὰ μὲ εὐσπλαγχνισθῇς, Θεέ μου; εἶπε κλαίουσα.

— Ὁ Θεὸς σέ ἤκουσε, Κλοτίλδη! ἀπήντησε φωνή, ἣν ἀκούσασα ἡ νεαρὰ κόρη ἐφρικίασεν. Ἐκεῖνος μὲ στέλλει εἰς σέ.

Ἦτο ὁ κόμης δὲ Μονσενύ. Κεκρυμμένος ὀπισθεν τοῦ φυλλώματος ἤκουσε τὴν εὐχὴν τῆς ὀρφανῆς.

— Ἐχε ἐμπιστοσύνην εἰς ἐμέ, ἐξηκολούθησε, καὶ θὰ σέ καταστήσω τὴν εὐτυχεστέραν τῶν γυναικῶν.

— Εὐτυχὴ! ἐψιθύρισε ἡ Κλοτίλδη, ἀπαντῶσα μᾶλλον εἰς τὴν ἰδίαν αὐτῆς σκέψιν ἢ εἰς τοὺς λόγους τοῦ Μονσενύ· οὐδέποτε θὰ γείνω.

— Ἡ τύχη σου εἶναι εἰς τὰς χεῖρας σου, φίλη μου. Δύο ὁδοὶ ἀνοίγονται ἐνώπιόν σου· ἡ μὲν σκολιὰ καὶ ἀκανθώδης, ἡ δὲ γελοέσσα καὶ ἀνθηρά. Ποίαν ἐκλέγεις;

— Φεῦ! ἐκλαμπρότατε, ζητῶ μόνον ἀφρνὲς καταφύγιον, ἔνθα νὰ δύναμαι νὰ παρακαλῶ καὶ νὰ κλαίω ἐλευθέρως μέχρι τῆς ἡμέρας, καθ' ἣν ἡ μήτηρ μου θὰ μὲ καλέσῃ πλησίον της.

— Ἐλα δέ! ὑπέλαβεν ὁ κόμης Δυρρηλιανός, δὲν εἶναι ὀρθὸν νῆξ καὶ ὠραία νὰ διανύσῃς τὸν βίον σου ἐν δακρύοις. Ὁ ἥλιος πρέπει ἐπὶ τέλους νὰ διαλύσῃ τὰ μελανὰ νέφη. Ἄφες με νὰ σέ καθοδηγήσω, φίλη μου, καὶ ἀπὸ τῆς αὖριον, ἀπὸ τῆς ἐσπέρας ταύτης ἔσως, θὰ παύσῃ ἡ ἀπομόνωσίς σου καὶ θὰ ἔχῃς ὑπηρέτας καὶ κόλακας. Δὲν θὰ ἐνθυμηθῇς πλέον τὴν δυστυχίαν σου ἀκούουσα τὸν ἥδυν ἤχον τῶν ἄδαμαντίνων περιδεραιῶν καὶ τῶν βαρυτίμων βραχιολίων. Θὰ λησμονήσῃς τοὺς νεκροὺς μειδῶσα πρὸς τοὺς ζῶντας· δὲν θὰ ἔχῃς καιρὸν νὰ κλαίῃς ἐν τῇ μέθῃ τῆς εὐδαιμονίας καὶ θὰ θαμβωθῇς ἐκ τῆς ἀνελπίστου εὐτυχίας σου. Οὐδὲν λησμονῆται ταχύτερον τῆς παρελθούσης κακοδαίμονίας· πίστευσόν μοι, δεσποίνις, ὅτι ἡ δυστυχὴς καὶ τεθλιμμένη ἄλλοτε Κλοτίλδη

θὰ ἐξαλειφθῇ ἐκ τῆς μνήμης σου ὡς ψευδὴς εἰκὼν καὶ θὰ πιστεύσῃς ὅτι ὑπῆρξε πάντοτε πλουσία καὶ ἰσχυρὰ κυρία.

— Δὲν γνωρίζω τὸ μυστικὸν τῶν προρήσεών σου, κύριε κόμης, εἶπε ψυχρῶς ἡ νεαρὰ κόρη φρικιάσασα ἐξ ἐνστίκτου, καὶ δὲν εἰξέυρω πῶς δύνανται νὰ ἐφαρμοσθῶσιν εἰς ἐμέ.

— Ἡ προφητεία μου ἐν τούτοις θὰ πραγματοποιηθῇ ταχέως ἀνθελήσης, φίλη μου. Ἄν θέλῃς τὸν σεβασμόν καὶ τὴν λατρείαν τῶν ἀνθρώπων· ἀν μὴ φοβῆσαι τὴν ζηλοτυπίαν τῶν γυναικῶν· ἀν αἱ ἐορταὶ καὶ αἱ διασκεδάσεις σοὶ ἀρέσκωσι πλεόντερον τῶν χανδακίων τῶν ὀδῶν, ὕψωσε ὑπερηράνως τὸ θελκτικὸν μέτωπόν σου, διότι ταχέως θὰ ἦσαι ἡ βασιλὶς τῶν ἐορτῶν αὐτῶν καὶ οὐδεμία ἄλλη θὰ δυνηθῇ νὰ σοὶ διαφιλονεικίῃ τὰ πρωτεῖα εἰς τὴν χάριν καὶ τὴν καλλονήν.

— Οἱ λόγοί σου εἶναι αἰνίγμα δι' ἐμέ καὶ ἐν τούτοις μὲ τρομάζουσι, διέκοψεν ἡ Κλοτίλδη φέρουσα τὴν χεῖρα ἐπὶ τοῦ μετώπου καὶ παρατηροῦσα ἀτενῶς τὸν κύριον δὲ Μονσενύ.

— Καθυσύχασον, τέκνον μου, εἶπεν ὁ κόμης μετ' ὑποκριτικῆς προάφης· σοὶ ἀφαιρῶ τὸν πένθιμον πέπλον σου καὶ σὲ ἀναγκάζω ν' ἀτενίσῃς τὸν μειδιδῶντα σοὶ ἀπαστράπτοντα ἥλιον. Εἶναι τοῦτο ἱκανὸν νὰ σέ τρομάξῃ;

Ἡ Κλοτίλδη ἔρριψε περὶ ἑαυτὴν ἀνήσυχα βλέμματα ἀκούσασα ἀσαφῶς τὰς φωνὰς τῶν ἐν τοῖς κήποις συνδαιτυμόνων.

— Ἐκ τῶν παλμῶν τῆς καρδίας μου, ὑπέλαβεν, ἐκ τῆς κατεχούσης με ἀγνώστου ταραχῆς, κύριε κόμης, προαισθάνομαι ὅτι ἀόρατος κίνδυνος μὲ ἀπειλεῖ. Ἡ ψυχὴ τῆς μητρός μου μοὶ ὁμιλεῖ εἰς τὰς δυσχερεῖς περιστάσεις καὶ νομίζω ὅτι τὴν ἀκούω εἰδοποιούσάν με νὰ προσέχω.

— Εἶσαι παιδίον, εἶπεν ὁ Μονσενύ ὑψῶν ἐλαφρῶς τοὺς ὤμους, καὶ ἀντὶ νὰ φοβῆσαι, εὐλόγησον τοῦναντίον τὴν καλὴν μοῖραν σου, ἥτις σὲ ὠδήγησεν εἰς τὸν πύργον τοῦτον.

— Ἡ καλὴ μοῖρά μου! ἀλλὰ δὲν θέλω

νὰ μείνω κεκλεισμένη ἐντὸς τῶν μελανῶν αὐτῶν τοίχων, ἔνθα πνίγομαι ὡς εἰς φυλακὴν, διέκοψε ζωηρῶς ἡ Κλοτίλδη. Καὶ ἂν πρέπει νὰ σὰς προσβάλλω, κύριε κόμη, σὰς ἱκετεύω, ἀφετέ με νὰ ἐξέλθω ἀπὸ τὸν πύργον σας. Σὰς εὐχαριστῶ διὰ τὴν φιλοξενίαν σας, ἀλλ' αὕτη μὲ ἀνησυχεῖ καὶ μὲ βαρύνει. Ἐσυνειθισα εἰς τὸν ἐλεῦθερον ἀέρα τῶν ἀγρῶν, ὑπάρχουσι δὲ πτηνὰ, τὰ ὅποια ἀποθνήσκουσιν εἰς τὸ κλωβίον, καὶ χρυσοῦν ἂν ἦναι τοῦτο, καὶ τὰ ὅποια κελαδουσί χαρμωδῶς εἰς τοὺς κλαδούς τῶν δένδρων, ἅτινα σείονται ὑπὸ τῆς βροχῆς καὶ τῆς καταιγίδος. Ὁμοιάζω τὰ πτηνὰ ταῦτα, ἐκλαμπρότατε· ἀφετέ με νὰ ἐξέλθω.

Ὁ κύριος Αὐρηλιανὸς ἠτένισεν αὐτὴν μετὰ πατρικῆς ἀγαθότητος.

— Ὅχι! ὅχι! ὑπέλαβε σείων τὴν κεφαλὴν, δὲν θὰ φύγῃς, βραδύτερον δὲ θὰ μὲ εὐχαριστήσῃς, ὅτι εἶχα τὸ θάρρος νὰ ἀντισταθῶ εἰς τὴν ἰδιοτροπίαν σου.

— Ἐν τούτοις, κύριε κόμη, εἶπεν ἡ Κλοτίλδη προσηλωσά ἐπὶ τοῦ Μονσενὺ βλέμμα πληρὲς ἐκπληξέως καὶ καταφρονήσεως, ἐν τίνι δικαίωματι μὲ κρατεῖτε ἐδῶ; Εἶμαι λοιπὸν φυλακισμένη σας;

— Ἐ! ἔ! εἶπεν ὁ κόμης σείων πάλιν τὴν κεφαλὴν, καλῶς ἐξεταζομένου τοῦ πράγματος, εἶσαι πλειότερον ἢ φυλακισμένη μου, εἶσαι ὑποτελής μου.

— Ὑποτελής σας! ἀνέκραξεν ἡ νεαρὰ κόρη ἐκπληκτος.

— Ναί, ὑποτελής μου, ἐπέμεινεν ὁ Μονσενύ, κτῆμά μου, μέχρις οὗ σὲ ζητήσῃ τις καὶ μάθω πόθεν ἔρχεσαι καὶ ποία εἶσαι.

Ἡ Κλοτίλδη κατέστη ὠχροτέρα ἢ ἀποστροφή κατεῖχε τὴν ψυχὴν της.

— Ὁμολογήσατε μάλλον, ἐκλαμπρότατε δὲ Μονσενύ, εἶπε μετὰ μελαγχολικοῦ καὶ καταφρονητικοῦ μειδιάματος, ὅτι θέλετε νὰ μὲ κρατήσετε ἐδῶ διὰ τῆς βίας, διότι γνωρίζετε ὅτι εἶμαι μόνη εἰς τὸν κόσμον. Ἀ! λίαν εὐγενῶς μεταχειρίζεσθε τὴν ἰσχύν σας καὶ τὴν δυνάμιν σας. Πρέπει νὰ εἰσθε πολὺ τολμηρὸς, διὰ νὰ προσβάλλητε δυστυχῇ ὀρφανήν, ἐγκαταλελειμμένην. Θεέ μου! εὐτυχεῖς ἔστωσαν ἐκεῖναι, αἵτινες, μὴ ἔχουσαι πλέον μητρικὴν καρδίαν διὰ νὰ τὰς ἀγαπᾷ, εὐρίσκουσι τοῦλάχιστον τὸν βραχίονα πατρὸς διὰ νὰ τὰς ὑπερασπίσῃ!

— Ἐλα, ἔλα! κακὸ κορίτσι, ἄφες τὰ δάκρυα, εἶπεν ἡδέως ὁ κόμης, λαμβάνων πατρικῶς τὴν χεῖρα τῆς Κλοτίλδης.

Ἐκεῖνη ἀπέσυρεν ἀποτόμως τὴν χεῖρά της καὶ ἐφρικίασεν ὡς εἰ ἤγγισεν ὄφιν!

— Πρὸς τί ἡ ἄφρων αὕτη ἀντίστασις; ἐξηκολούθησεν ὁ Μονσενύ. Πῶς! ἀχάριστος, ἔρχομαι ὡς φίλος νὰ σοὶ ἀναγγεῖλω εὐτυχὲς μέλλον καὶ μὲ μεταχειρίζεσαι ὡς ἐχθρόν!

— Θέλετε νὰ μὲ καταστήσετε παίγνιον σας καὶ δούλην σας, ἀγνοῶ ἐπὶ τίνι δολίῳ σκοπῷ φιλοδοξίας, κύριε κόμη, ἀλλὰ δὲν θὰ τὸ κατορθώσετε, ἀπῆντησεν ἡ νεαρὰ κόρη μετὰ σταθερότητος. Ὑπέστην ἀρκετὰ καὶ γνωρίζω ὅτι τὰ πάντα

πληθρύνονται εἰς τὸν κόσμον. Μοὶ ἀνοίγετε ἕνα παράδεισον, εἰς ἐμέ, τὴν ὁποίαν μετεχειρίσθετε ὡς ἐπαίτιδα, δὲν μοὶ εἴπατε ὅμως πόσον κοστίζει ἡ εἰσοδος εἰς τὸν λαμπρὸν αὐτὸν παράδεισον. Διατί λοιπόν; εἶναι τόσον ἄτιμον πρᾶγμα, ὥστε νὰ διστάζετε; Ἀλλ' εἰς ἰσχυροὺς ἀρχῶν, ὡς ὑμεῖς, ἀποτολμᾷ τὰ πάντα νὰ εἴπῃ εἰς μίαν νεάνιδα, αὕτη δὲ ὀφείλει νὰ τ' ἀκούσῃ ἀνευθιράστως. Ὁμιλήσατε λοιπόν, ἀκούω!

Καὶ ἡ ταλαίπωρος κόρη προσήλωσε τοὺς ἀγνοὺς αὐτῆς ὀφθαλμοὺς ἐπὶ τοῦ ἐρρυτιδωμένου προσώπου τοῦ αὐλικοῦ, ὅστις κατεβίβασε τοὺς ἰδικούς του ὑπὸ τὸ σταθερὸν ἐκεῖνο βλέμμα.

Ἀκουσίως ὁ κόμης Αὐρηλιανὸς ἠσθάνθη ἐκὺντον ταρασσόμενον καὶ αἰσχυρόμενον διὰ τὴν ἀποστολὴν του. Ἐκεῖνος, δι' ὃν ἡ τιμὴ τῶν κυριῶν τῆς αὐλῆς ἦν παίγνιον, ἀφωπλίζετο ἐνώπιον τῆς ὑπερτάτης ἐκείνης ἀρετῆς. Ἐξεπλήσσετο καὶ αὐτὸς διὰ τὴν παράδοξον ταύτην ἀδυναμίαν του ἀλλ' ἠδυνάτει νὰ τὴν ἀποφύγῃ. Ὅποιον γόητρον λοιπὸν ἐξήσκουν ἐπ' αὐτοῦ ἡ φωνὴ καὶ τὰ βλέμματα τῆς Κλοτίλδης; Τὸ ἡγνόνει, ἐν τούτοις ἡγνόνει τὴν γοητείαν. Δυσειδαίμων θὰ τὸ ἀπέδιδεν εἰς μαγείαν. Μήπως δαίμων ἐκρύπτετο εἰς τοὺς ὡς ξίφος ἀπαστράπτοντας ἐκείνους ὀφθαλμούς; Μήπως ἀόριστον αἰσθημα ἔρωτος ἔγενετο ἐν αὐτῷ διὰ τὴν Κλοτίλδην; Ὅχι. Ὁ Μονσενύ προσφυλάσσετο ἐκ τοῦ κινδύνου τούτου διὰ τοῦ φλογεροῦ καὶ ζηλοτύπου ἔρωτος πρὸς τὴν σύζυγόν του. Καὶ ἐν τούτοις, ἄκων ἠσθάνετο ἐκὺντον εὐτυχίαν διὰ τὴν εἰς τὰ ἄτιμα σχέδιά του ἀντίστασιν τῆς ὀρφανῆς, ἐθαύμαζε τὴν γενναϊότητα αὐτῆς, ἡγάπα τὸν ἦχον τῆς φωνῆς ἐκείνης, ἥτις τῷ ἀπῆντα μετὰ καταφρονήσεως καὶ τῷ ἐφάνετο ὅτι ἀπηχθάνετο αὐτὸς ἐκὺντον. Ἄν ἄλλος τις ἀπηθύνετο τῇ Κλοτίλδῃ τοὺς ἰδίους λόγους, θὰ ἤριζε μετ' αὐτοῦ. Ὁ κόμης Αὐρηλιανὸς οὐδὲν ἐκ τῶν παραδόξων τούτων αἰσθημάτων ἠνόει καὶ ὅπως ἀποφύγῃ τὰς ἀμφιβολίας εἶπεν ἀποφασιστικῶς τῇ νεαρᾷ κόρῃ, χωρὶς ὅμως νὰ τολμᾷ ν' ἀτενίσῃ αὐτήν:

— Μὴ λησμόνει, φίλη μου, ὅτι δὲν εἶμαι οὔτε τύραννος, οὔτε ἄγριος, οὔτε γίγας τῶν μύθων. Εἶσαι ὠραία κόρη, δυστυχής, ἀλλ' ὀλίγον ὑπερόπτις. Θέλω νὰ ἐξασφαλίσω τὴν εὐτυχίαν σου καὶ τὴν ἀπορρίπτεις, διότι προέρχεται ἐξ ἐμοῦ. Λοιπὸν! ἂν εἶσαι ὑπερόπτις καὶ πείσμων, εἶμαι ἀκαμπτος καὶ θέλω νὰ σὲ καταστήσω εὐτυχῇ, παρὰ τὴν θέλησίν σου. Βραδύτερον θὰ μὲ εὐχαριστήσῃς!

Εἶτα χαιρετῶν εὐγενῶς τὴν Κλοτίλδην ὁ εὐγενὴς αὐλικὸς ἀπῆλθεν.

Μείναντα μόνη ἡ νεαρὰ κόρη ἐσκέπτετο πῶς ἠδύνατο ν' ἀποφύγῃ τὴν ἐπαπειλοῦσαν αὐτὴν καταιγίδα καὶ οὐδὲν μέσον σωτηρίας εὕρισκε. Προησθάνετο κίνδυνον, ἡγνόνει ὅμως κατὰ ποῖαν μοιραίαν ὦραν, καὶ ὑπὸ ποῖαν εἰδεχθῇ μορφήν θὰ ἐνεφανίζετο ὁ κίνδυνος οὗτος.

Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν εἶδε τοὺς νά-

νους διερχομένους διὰ τῆς δειδροστοιχίας. Δι' ἐνὸς νεύματος ἐκάλεσεν αὐτούς, ἐκείνοι δ' ἔσπευσαν πρὸς αὐτήν.

— Ἀγίε Δαυὶδ! ἀνέκραξεν ὁ Μουσερόν, πῶς εἶσαι ὠχρὰ καὶ τρέμεις, ἀγαπητὴ δεσποινίς! μήπως σὲ προσέβαλε κανεὶς; Ἄν τον εἴξωρα!

Καὶ ἔφερε τὴν χεῖρα εἰς τὴν θέσιν, ἐν ἣ θὰ ἐκρέματο τὸ ξίφος του, ἂν εἶχε τοιοῦτο.

Ἡ Κλοτίλδη, χωρὶς νὰ προσέξῃ εἰς τὸ κωμικὸν μέρος τῆς ἐκδηλώσεως ταύτης, ἔτεινεν αὐτοῖς τὰς χεῖρας:

— Φίλοι μου, εἶπεν αὐτοῖς, χθὲς εἰσθε ὡς ἐγὼ ἔρημοι καὶ ὅμως μὲ ἐβοηθήσατε οἰκτιρμόνως.

— Διατί ἐνθυμεῖσαι τὴν ἀθλίαν ἐκείνην στιγμὴν, δεσποινίς; ἠρώτησεν ὁ νάνος· ἔπραξα τὸ καθήκόν μου ὡς εὐγενῆς, καὶ ἂν ἐπρόκειτο ν' ἀρχίσω πάλιν θὰ τὸ ἔπραττον εὐχαρίστως.

— Ἀ! γενναία καρδιά! ἀνέκραξεν ἡ Κλοτίλδη. Δύναμαι λοιπὸν νὰ βασιζώμαι εἰς σὰς;

— Τί λοιπὸν νέον συμβαίνει; ἠρώτησεν ὁ Μουσερόν ἐκπληκτος.

Ἡ Κλοτίλδη ἠτένισεν αὐτὸν δι' ὕγρων καὶ ἱκετευτικῶν ὀφθαλμῶν.

— Δὲν θὰ μ' ἐγκαταλείψετε; Ὅχι, εἶμαι βεβαία δὲν θὰ ἐγκαταλείψετε μίαν ὀρφανήν, ἥτις μόνον σὰς ἔχει εἰς τὸν κόσμον φίλους! Εἰσθε καλοὶ, γενναῖοι, πιστοὶ καὶ μὲ ἀγαπάτε, δὲν εἰν' ἄλλη θές;

— Ναί, δεσποινίς Κλοτίλδη, ἀπῆντησαν ταῦτοχρόνως οἱ νάνοι διὰ φωνῆς συγκεκινημένης, σὲ ἀγαπῶμεν.

— Βασίσθητι εἰς ἡμᾶς, προσέθηκε δειλῶς ὁ Μουσερόν, ἀλλὰ πρέπει νὰ μᾶς εἴπῃς τί πρέπει νὰ πράξωμεν.

— Πρέπει, φίλοι μου, εἶπε σοβαρῶς ἡ Κλοτίλδη, νὰ μὲ βοηθήσετε νὰ φύγω τὴν νύκτα ταύτην ἐκ τοῦ πύργου.

— Ἀπὸ τὸν πύργον αὐτὸν ὅπου τρώγουν τόσον καλὰ! εἶπε στενάξας ὁ Μουσερόν.

— Ἀπὸ τὸν πύργον αὐτόν, τοῦ ὁποίου ἡ κυρία μοὶ ἔδωκε δύο μετάξινά φορέματα σχεδὸν καινουργῇ! προσέθηκεν ἡ Σεβρέτη.

— Διστάζετε; ἠρώτησεν ἡ Κλοτίλδη συγκεκινημένη.

— Ὅχι, εἶπεν ὁ νάνος, διότι ἂν θέλετε νὰ φύγετε, θὰ ἔχετε ἀφορμὰς...

— Αὐτὸ δὲν μᾶς ἐνδιαφέρει, Μουσερόν, παρετήρησεν ἡ Σεβρέτη. Καθεὶς ἔχει τὰ μυστικά του.

Ἡ Κλοτίλδη ἠρυθρίασεν· εἶτα ἐψιθύρισε θλιβερῶς:

— Ἀληθῶς, εἶμαι ἐγωῖστρια· σὰς ζητῶ ὥστε τὴν ζωὴν σας, φίλοι μου, καὶ δὲν σὰς λέγω διατί σὰς τὴν ζητῶ. Ὡ! ἤθελα νὰ κούψω τὴν αἰσχύνην αὐτήν. Μάθετε λοιπὸν ὅτι ὁ κόμης δὲ Μονσενύ θέλει νὰ μὲ κρατήσῃ ἐδῶ διὰ τῆς βίας, καὶ ἂν δὲν κατορθώσω νὰ φύγω... ἔχάθην, βεβαίως... ἔχάθην... θ' ἀτιμασθῶ.

— Νὰ ἀτιμασθῇς! ἐπανελάθεν ἡ Σεβρέτη μεθ' ὕφους αἰδούς· ἀλλ' ἂν εἶναι οὕτως, οὐδὲ λεπτόν μένω εἰς τὸν πύργον

ἐγώ... Κάμνω ἔν δέμα τὰ ὠραῖά μου φορέματα καὶ φεύγω μαζί σου.

— Βασίσθητι εἰς ἐμέ, υπέλαβεν ὁ Μουσερόν· θὰ προσέχω καὶ ἂν ἡ πονηρία, ἡ καλὴ θέλησις καὶ αὐτὸς ὁ δόλος δύνανται ν' ἀντικαταστήσωσι τὴν δύναμιν, θὰ ἐλευθερωθῇς.

— Εὐχαριστῶ, ἀγαπητὲ σύντροφε ἐν τῇ δυστυχίᾳ! εἶπεν ἡ Κλοτίλδη σφιγγούσα τὴν χεῖρα τοῦ νάνου.

— Ἀλλοίμονον! εἶπε στεναζούσα μελαγχολικῶς ἡ Σεβρέτη, εἰς τί δὲν εἴμεθα ἐκτεθειμέναι αἱ δυστυχεῖς γυναῖκες, αἱ ὅπως δῆποτε εὐειδέτε;

— Ἄς μὴ ὀμιλῶμεν πλέον ἐδῶ μήπως ἐγείρουμεν ὑπονοίας! διέκοψεν ὁ νάνος.

— Ποῦ δανάμεθα νὰ συναντηθῶμεν ἂν ἔχετε τι νὰ μοῖ εἴπητε; ἠρώτησεν ἡ νεκρά κόρη.

— Εἰς τὴν αἰθουσαν τῶν ξένων. δεσποινίς.

— Μετ' ὀλίγον! εἶπεν ἡ Κλοτίλδη.

— Μετ' ὀλίγον! ἐπνέλαβον οἱ νάνοι.

Καὶ ταχέως ἀπομακρυνθέντες ἐπανήλθον ὅπισθεν τῶν δένδρων πλησίον τοῦ μέρους ἐνθά, ὡς εἶπομεν, εἶχε παρατεθῇ ἡ τράπεζα.

Ἐνῶ περιεδιάβαζον ζητοῦντες εὐκαιρίαν ν' ἀνταλλάξωσι μετὰ τοῦ κυρίου τῶν εἶτε ἐν νεῦμα, εἶτε ἐν βλέμμα, ὁ κύριος Βουρβόνος ἔπινε καὶ συνωμίλει μετὰ χαρᾶς χωρὶς νὰ δεικνύῃ ὅτι εἶδεν αὐτούς.

Μετὰ δέκα λεπτῶν ματαίαν προσδοκίαν, οἱ νάνοι εἶδον τὸν στρατάρχην καὶ τὸν Πομπεράν ἐγειρομένους, χαίρειν τῶντας τοὺς συνδαιτυμόνας καὶ διευθυνομένους πρὸς τὸν πύργον ἐν συνοδίᾳ τοῦ κυρίου δὲ Μουσερόν, ὅστις ἀφίπων αὐτούς εἰς τὸν οὐδὸν τῆς αἰθούσης τῶν ξένων ἐξηκολούθησε τὸν δρόμον του. Μετέβαινε νὰ διατάξῃ ὁ ἴδιος τοὺς θεράποντας αὐτοῦ νὰ ἐπιστάξωσι τοὺς ἵππους τῶν δύο θωρακοφόρων.

Ὁ Μουσερόν καὶ ἡ Σεβρέτη ἠκολούθησαν διὰ τοῦ βλέμματος τὸν κόμητα Ἀυρηλιανόν, ὅτε δ' οὗτος δὲν ἐφάνετο πλέον εἰσηλθὼν ἀμφότεροι εἰς τὸν πύργον.

Ἡ θύρα τῆς αἰθούσης ἦν ἡμιανοικτὴ· οἱ δύο νάνοι λοιπὸν ἠδυνήθησαν νὰ εἰέλθωσιν.

Καίτοι δὲ δὲν εἶχεν ἔτι νυκτώσει, τὰ παραπέτασματὰ τῶν παραθύρων ἦσαν κεκλεισμένα. Ἡ εὐρεῖα καὶ σκοτεινὴ ἐκείνη αἰθουσα ἐφωτίζετο μόνον ὑπὸ μικροῦ ἀργυροῦ λαμπτήρος, κλίνοντος εἰς τινὰ γωνίαν ἐπὶ τινος τραπέζης.

Ἐν τῷ μέσῳ τῆς αἰθούσης ταύτης, περιβεβλημένοι τοὺς θώρακας αὐτῶν, καὶ προσαρμύζοντες ἤδη τὰς ζώνας των, ἵσταντο ὀρθοὶ ὁ μέγας στρατάρχης καὶ ὁ Πομπεράν, ὁ Εὐρύκλος οὗτος, ὁ ἐκουσίως θυσιάζων ἑαυτὸν χάριν τοῦ κυρίου καὶ φίλου του.

Ὁ Μουσερόν καὶ ἡ ἀδελφὴ του ἐρρίφθησαν εἰς τοὺς πόδας τοῦ πρίγκηπος· δάκρυα ἔρρεον ἀπὸ τῶν ὀφθαλμῶν των καὶ οἱ λυγμοὶ ἀπέπνιγον τὴν φωνὴν των. Ἐθλίβοντο εἰλικρινῶς, βλέποντες τὸν ἐπιφανῆ ἐκείνον ἀρχηγὸν μετημφιεσμένον εἰς θωρακοφόρον, τὸν κύριον ἐκείνον τῶσαν

δουκάτων καὶ ἐπαρχιῶν ζητοῦντα ἄστυλόν εἰς τὴν κατοικίαν ἐχθροῦ, τὸν υπερήφανον ἐκείνον ἄνδρα, τὸν περιφρονήσαντα τὸ μῖσος τῆς Λουίζης τῆς Σαβοΐας, τὴν βασιλικὴν δυσμένειαν, τὴν ἀπώλειαν τῶν ὑπαρχόντων του, τρέμοντα καὶ φεύγοντα ἀνήσυχον ὡς δειλόν.

Στρατοὶ ἐφοβοῦντο εἰς μόνον τὸ ὄνομα τοῦ Βουρβόνου· ὁ Φραγκίσκος ἐφοβήθη μήπως ἡ δόξα τοῦ Βουρβόνου ἀμαυρώσῃ τὴν ἰδικήν του· καὶ αὐτὸς ὁ Λουδοβίκος ὁ IB' ἐφοβήθη τὴν σιωπηλὴν καὶ ἡρεμὸν φιλοδοξίαν τοῦ Βουρβόνου.

Λοιπὸν! σήμερον ὁ Βουρβόνος, ὁ ἀντίζηλος οὗτος τῶν βασιλέων ἐφοβεῖτο τὴν κατασκοπίαν κατασκοποῦ τινὸς ἢ προδότου. Ἐνόμιζεν ὅτι ἠσθάνετο τὸν πέλεκυν ἐπὶ τοῦ τραχήλου του καὶ ἐκεῖνος, ὁ περιφρονῶν μετὰ γέλωτος τοὺς τυφεισμους, ἐφοβεῖτο μὴ ἀκούτῃ ὑψηλοφῶνως προφερόμενον τὸ ὄνομα του.

Ὁ Πομπεράν ἀντήλλαξε λοιπὸν μετ' αὐτοῦ ταχὺ βλέμμα καὶ σύνοφρυς ἔσπευσε πρὸς τὸν μακρὸν διαδρόμον τὸν προηγούμενον τοῦ δωματίου αὐτῶν· μὴ ἰδὼν ὅμως τινὰ ἐπανήλθε καὶ ἔκλεισεν ἀσφαλῶς τὴν θύραν. Εἶτα, πλησιάζας τοὺς νάνους, γονυπετεῖς πάντοτε ἐνώπιον τοῦ στρατάρχου:

— Αἶ, τί θέλετε, ἐξαμβλώματα τοῦ Βελζεβούλ; ἠρώτησεν αὐτοὺς ταχέως.

Ὁ Μουσερόν ἐστράφη πρὸς αὐτόν:

— Ἀφήσατέ μας νὰ ἀσπασθῶμεν τὴν χεῖρα τοῦ αὐθέντου μας, εἶπεν αὐτῷ ἱκετευτικῶς.

— Ἔλα δά! γελοῖτε, ἀπήντησεν ὁ Πομπεράν, μήπως εἰσαι μάγος καὶ νομίζεις ὅτι εἶναι ἐδῶ ὁ κύριος Βουρβόνος;

— Εἰξεύρεις καλῶς, περίεργε πυγμαῖε, διέκοψεν ὁ στρατάρχης, ὅτι ὁ κύριος Βουρβόνος δὲν εἶναι εἰς τὸν πύργον τοῦτον. . . ὅτι ἔφυγεν . . . καὶ ὅτι τὸν ἀναζητοῦμεν.

— Λοιπὸν, ἀμφιβάλετε διὰ τὴν ἀφοσίωσίν μου; εἶπε θλιβερώς ὁ Μουσερόν. . . Ἀμφιβάλετε δι' ἐμέ, ὅστις θὰ ἐφονεύμην δι' ὑμᾶς. . . δι' ἐμέ, ὅστις οὐδέποτε θὰ σᾶς προέδιδα καὶ ἂν ὑφιστάμην τὰ ἔσχατα βασανιστήρια.

Καὶ ἔστρεψε τὴν κεφαλὴν ἵνα ἀποσφργίσῃ δύο δάκρυα ρεύσαντα ἐκ τῶν ὀφθαλμῶν του.

Ὁ στρατάρχης ἦν προφανῶς συγκεινημένος· ἐπίστευεν εὐκόλως εἰς τὴν ἀφοσίωσιν τῶν ὑποδεεστέρων, πρὸς οὓς εἶχε φανῇ τὸσφ γενναϊοφρων καὶ καλός.

Ὁ Πομπεράν ἠνόησε τοῦτο καὶ θέλων νὰ θέσῃ τέρμα εἰς σκηνὴν ἀνησυχούσαν αὐτόν, διέκοψε τὸν νάνον διὰ καγχασμοῦ: — Τρελλὸ κεφάλι! πῆγαινε νὰ ζητήσῃς τὸν κύριόν σου εἰς τὸ δάσος, εἰς τὰς χαράδρας καὶ τὰς φάραγγας, καὶ ἂν κατὰ τύχην τὸν συναντήσῃς ἐλθὲ νὰ μᾶς εἰδοποιήσῃς.

— Νᾶ, κακόμοιρε, προσέθηκεν ὁ στρατάρχης δίδων τῷ Μουσερόν χρυσὰ τινὰ νομίσματα, αὐτὰ θὰ σὲ βοηθήσουν εἰς τὰς ἐρεῦνὰς σου.

Ὁ νάνος ἤρπασε μετὰ πικραφῶρας τὴν χεῖρα τοῦ αὐθέντου, ἔφερεν αὐτὴν εἰς τὰ

χεῖλη του, ἀλλὰ δὲν ἔλαβε τὸν χρυσόν.

— Αὐθέντα μου, ἐψιθύρισε χαμηλοφῶνως, ὥστε νὰ μὴ ἀκουσθῇ ὑπὸ τοῦ Πομπεράν, ὅστις ἤσχολετο ν' ἀνεγείρῃ τὴν Σεβρέτην, ἂν ὁ σκύλος σᾶς σᾶς εὕρισκε καὶ σᾶς ἠκολούθει, δὲν θὰ εἴχατε τὸ θάρρος νὰ τον φονεύσετε. . . Ἀφήσατέ μ' λοιπὸν νὰ σᾶς ἀκολουθήσω ὡς θὰ ἔπρατε τὸν ὁ σκύλος σᾶς.

Ὁ στρατάρχης ἔρριψεν ἀκουσίως ἐπὶ τοῦ νάνου βλέμμα συμπαθείας, ἀλλ' ἐκίνησε τὴν κεφαλὴν εἰς ἐνδειξιν ἀρνήσεως.

— Ἀδύνατον λέγετε! ἀνέκραξεν ὁ Μουσερόν. Ἀλλὰ δὲν ἐξήντησα ὅλα τὰ μέσα· περιμένετε!

Καὶ ἐγειρόμενος:

— Ἰππὸται μου, εἶπε μετ' ἐμφάσεως, ζητεῖτε τὸν κύριον Βουρβόνον, ὡς εἶπατε, δυστυχῶς· ὅμως ἀγνοεῖτε ποῦ κρύπτεται ἢ ποῖαν ὁδὸν ἀκολουθεῖ. Λοιπὸν! ἐγὼ γνωρίζω ποῦ εἶναι καὶ ὑπόσχομαι νὰ σᾶς τὸν παραδώσω! Ἰππεύσατε λοιπὸν, καλοὶ μου θωρακοφόροι! ἀκολουθεῖτέ με, θὰ σᾶς χρησιμεύσω ὡς ὁδηγός.

Ὁ στρατάρχης ἤρξατο γελῶν καὶ ἠτένισε τὸν Πομπεράν.

— Εἶναι φρόνιμον; ἠρώτησεν οὗτος.

— Ἀφοῦ αὐτὸς ὁ ἀνθρωπίσκος γνωρίζει ποῦ εἶναι ὁ κύριος Βουρβόνος. . . δὲν ὀφείλομεν νὰ δεχθῶμεν;

Ὁ Πομπεράν προσέκλινε ἔλκων τὸ οὖς αὐτοῦ, ὅπερ ἐδήλου δυσἀρέσκεϊαν.

— Ἡδύναντο νὰ μὲ προδώσωσιν, ἐξηκολούθησεν ὁ δούξ, καὶ ὅμως ἔμειναν πιστοί. Δύνανται ν' ἀντισταθῶσι καὶ ἐν ἀπειλῇ καὶ ἐν παρακλήσει. Ἄς ἔλθωσι λοιπὸν.

— ὦ! εὐχαριστῶ, εὐχαριστῶ, εὐγενὲς μου αὐθέντα! ἐψιθύρουν ὁ Μουσερόν ἐξάλλος ἐκ τῆς χαρᾶς.

Καὶ οἱ τέσσαρες ἠτοιμάζοντο νὰ ἐξέλθωσιν, ὅτε ἤκουσαν εὐδιακρίτως λυγμόν, εἶτα δὲ κρότον ὅμοιον πρὸς πτώσιν ἀνθρωπίνου σώματος πίπτοντος ἀφ' ἑαυτοῦ.

— Προδοσία! ἀνέκραξεν ὁ Πομπεράν ξιφουλκῶν.

Ὁ στρατάρχης ἤρπασε τὸν λαμπτήρα καὶ ὀρμών πρὸς τὸ παραθύρον ἀνήγειρε ταχέως τὸ παραπέτασμα, ὅπερ ἐσεῖετο ἔτι.

Ὁ σύντροφός του μὲ τὸ ξίφος εἰς τὴν χεῖρα ὤρμησεν ἐκεῖ ἵνα ἀποπνίξῃ τὸν μάρτυρα τῆς σκηνῆς. ἀλλ' οὐδένα εὗρεν. Ἡτοιμάζετο ν' ἀπέλθῃ τοῦ παραθύρου ἐκείνου, ἵνα μεταβῇ εἰς τὸ ἄλλο, ὅτε παρετήρησε διὰ τοῦ σκότους ἀνθρώπινον σῶμα ἐξηπλωμένον χαμαί.

Ὁ στρατάρχης ἐφώτισε διὰ τοῦ λαμπτήρος τὸ πρόσωπον τοῦ μυστηριώδους ἐκείνου ὄντος καὶ ἀνεγνώρισε τὴν Κλοτίλδην λιπόθυμον, σχεδὸν νεκράν.

(Ἐπεται συνέχεια)

TONY.